

JAUME PLENSA

► L'exposició del MACBA compta amb obres des de la dècada de 1980 fins a les més actuals, en **un recorregut que mostra el diàleg entre la representació de la figura humana i l'abstracció.**

► A la mostra s'hi apleguen més d'una vintena de peces. Gràcies a la col·laboració del CCCB, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, **per primera vegada el recorregut de l'exposició surt a l'exterior del museu i condueix el visitant cap al «pati d'escultures»** –l'espai entre el MACBA i el CCCB– on s'han instal·lat les peces *The Heart of Trees* (2007) i *The Heart of Rivers* (2016).

► **Vint-i-dos anys després** de la seva darrera exposició en un museu de Barcelona (Fundació Joan Miró, 1996), l'obra de Plensa es torna a veure en un museu de la ciutat. L'exposició **al MACBA** es podrà visitar **des de l'1 de desembre de 2018 fins al 22 d'abril de 2019**. En paral·lel, el **Museo Reina Sofía** de Madrid presenta un nou projecte de l'artista titulat *Invisibles* al Palacio de Cristal, pràcticament durant les mateixes dates.

► L'exposició *Jaume Plensa* es podrà veure l'any vinent al **Moscow Museum of Modern Art** (de l'11 de juny al 22 de setembre de 2019).

Títol: Jaume Plensa **Inauguració:** Divendres 30 de novembre de 2018, a les 19.30 h **Dates:** des de l'1 de desembre de 2018 fins al 22 d'abril de 2019 **Organització:** Museu d'Art Contemporani de Barcelona **Comissariat:** Ferran Barenblit

JAUME PLENSA

Jaume Plensa ha dit més d'una vegada que l'escultura és la millor forma de plantejar preguntes. *Firenze II* (1992), l'obra que inicia el recorregut de l'exposició al MACBA, és un immens signe d'interrogació plantat a terra i subjectat a la paret. Som davant de la interrogació mateixa. Aquest signe «?» ens recorda que, cada vegada que el fem servir, un enunciat es transforma en interrogació. Potser és aquesta, justament, una de les funcions de l'escultura? Mantenir la incertesa, celebrar la imprecisió? Generar perplexitat, vacil·lació, inseguretat? Insuflar sospites, multiplicar la incredulitat, abonar l'escepticisme?

-extracte del text de catàleg de Ferran Barenblit, comissari de l'exposició i director del MACBA-

Jaume Plensa (Barcelona, 1955) és un artista de materials, sensacions i idees. Les seves referències abracen la literatura —en especial la poesia—, la música, la religió i el pensament. Ell es considera, abans que res, escultor, tot i que el seu procés creatiu ha transitat per múltiples disciplines. Les seves obres s'adrecen a la condició mateixa de l'ésser: la seva essència física i espiritual, la consciència de si mateix i del seu passat, els seus codis morals i dogmes i la seva relació amb la natura. El que no podem explicar és, precisament, allò que ens explica com a persones. El seu objectiu no és fer objectes, sinó desenvolupar relacions i incloure'ns-hi a tots.

L'exposició del MACBA compta amb obres des de la dècada de 1980 fins a les més actuals, en **un recorregut que mostra el diàleg que es produeix entre les obres que representen la figura humana i les obres abstractes**. Aquesta tensió és el fil conductor que travessa el conjunt del seu treball, un corpus que posa en relleu la força dels binomis com lleuger/compacte, llum/foscor, silenci/so, esperit/matèria i vida/mort.

La mostra de Jaume Plensa al MACBA planteja un **ampli recorregut pel treball d'un dels escultors catalans amb més projecció internacional**. Guardonat amb el **Premi Nacional d'Arts Plàstiques** de la Generalitat (1997), el **Premio Velázquez de Artes Plásticas** del Ministeri d'Educació i Cultura (2013) i el **Premi Ciutat de Barcelona** (2015), entre d'altres, és reconegut mundialment per la seva obra pública a ciutats com Chicago, Londres, Montreal, Niça, Tòquio, Toronto o Vancouver. El passat 6 de novembre va ser investit **doctor Honoris Causa** per la Universitat Autònoma de Barcelona.

JAUME PLENSA

extracte del text de catàleg de Ferran Barenblit

Jaume Plensa, Mémoires Jumelles (1992)

Jaume Plensa ha dit més d'una vegada que l'escultura és la millor forma de plantejar preguntes. **Firenze II** (1992), l'obra que inicia el recorregut de l'exposició al MACBA, és un immens signe d'interrogació plantat a terra i subjectat a la paret. Som davant de la interrogació mateixa. Aquest signe «?» ens recorda que, cada vegada que el fem servir, un enunciat es transforma en interrogació. Potser és aquesta, justament, una de les funcions de l'escultura? Mantenir la incertesa, celebrar la imprecisió? Generar perplexitat, vacil·lació, inseguretats? Insuflar sospites, multiplicar la incredulitat, abonar l'escepticisme?

Dotat d'una immensa capacitat de producció, Plensa construeix una manera de mirar el món amb la qual indaga en les seves relacions internes. Segur de la capacitat de transformació que té la seva feina, argumenta amb escurpulositat les seves conclusions. En tot moment demostra que actua amb llibertat. Dialoga sense por amb el concepte de bellesa, però més que no sempre la busca; però quan ho fa, ho fa amb una gran convicció. No mostra un optimisme ingenu; en tot cas, manifesta una confiança en el fet que tot és possible. En les seves obres assumeix la força del volum, de la imatge, de la paraula o del so amb contundència, però sense témer les contradiccions.

L'exposició de Jaume Plensa al MACBA planteja un recorregut per gairebé tres dècades del seu treball. Per accedir-hi, els visitants han de travessar una gran fotografia del seu estudi, on s'acumulen maquetes i esbossos, materials i eines, anotacions i rastres d'una vida. Després, dibuixa un itinerari que permet un accés coherent al món de l'artista; i, per primera vegada en la història del museu, inclou un espai exterior com si fos una sala més del recorregut, ja que s'han instal·lat dues obres –*The Heart of Trees* (2007) i *The Heart of Rivers* (2016)– al pati d'escultures. És un desdoblament que, en més d'un sentit, es correspon amb la manera de treballar de l'artista, que sempre ha alternat l'ús d'espais exteriors i interiors. Sovint l'inaudit sorgeix de les tensions generades entre oposats: pes i lleugeresa es combinen en la rotunditat d'un metall que aspira a la ingravidesa gràcies a un únic punt de suport o bé, fins i tot, sense tocar a terra.

Aquesta tensió per oposició emergeix a *Mémoires Jumelles* (1992), una obra composta per onze puntals de ferro tibats entre dues parets enfrontades que aguanten un objecte quotidià, probablement de l'entorn de treball de l'artista, reproduït en fosa. L'espectador hi ha de passar per sota. La totalitat se sosté per tensió, per la força de la mateixa escultura. Com totes les de l'artista, aquesta escultura no ocupa un espai, sinó que en genera un altre, i ho fa a través de la pressió i la distància que plantegen els objectes.

D'una manera anàloga es contraposen i s'alternen el so i el silenci. El so que acompanya el recorregut per l'exposició és un so provocat per l'oscil·lació de la matèria, escultura que vibra i que penetra en la ment del públic a través de les orelles. A *Matter-Spirit* (2005) el visitant colpeja la peça amb un mall, de manera que no sols l'activa, sinó que la fa present a la resta de persones que hi ha a les sales. *Rumor* (1998) fa realitat la voluntat del poema de Blake en què s'inspira: una gota d'aigua, lleugera i mínima, omple literalment tot l'espai. *Glückauf?* (2004), amb un dring de lletres metàl·liques, genera un murmuri tant pel moviment de les persones com pel del corrent d'aire. *Dante's Dream* (2003) acompanya amb el seu bressoleig, semblant al d'un claustre monacal. Com a contrapunt, altres peces parlen des del poder de l'absència de so. *Silence* (2016) reclama un lloc on no calgui parlar. El seu protagonista obra des d'una serenitat màxima i convida l'espectador a fer el mateix; és un equilibri que troba en la calma el seu entorn natural. *Self-Portrait with Music* (2017) es planteja com un silenci eixordador: a través de la notació musical, omple l'espai de múltiples melodies. L'obra de Plensa conté també nombroses referències a la poesia i la ciència.

Islands III (1996) constitueix un bon compendi dels seus referents personals, com aquestes ampolles de vidre tancades i ficades dins d'uns prismes de resina que semblen conservar de manera molt segura essències concentrades.

El treball de Plensa és ple de referències a l'art mateix: des de la tradició clàssica a l'art conceptual, des del Renaixement a les avantguardes històriques. N'hi ha, com Duchamp, que hi són d'una manera molt patent. Plensa dialoga amb l'art i els artistes del passat, i n'agafa el llegat intel·lectual i formal com a matèria primera. Però alhora és un artista que revisa la història social i cultural per ajudar a entendre individus i societats. Al llarg de la seva trajectòria, ha entaulat un diàleg permanent amb la història de les idees, sobretot amb la Modernitat, entesa com el moment en què es configura el temps present. El gran relat nascut en aquella època –especialment durant el llarg segle XIX– es mostrava sòlid i sense fissures i, en el punt culminant, va projectar l'ordre europeu al món sencer. Es tractava d'un projecte ideològic que s'estenia pels diversos àmbits de l'acció humana: l'econòmic i el militar, per descomptat, però també el científic, el cultural i l'espiritual. Va prioritzar l'individu sobre la col·lectivitat a partir de la definició d'una aparent igualtat jurídica i d'oportunitats que es va acabar convertint en una promesa incomplerta. Va mantenir la fe en el desenvolupament social a través de l'avenç tecnològic i científic, amb el convenciment que les persones viurien cada vegada més bé. Va afavorir l'avanç del capitalisme com l'únic model econòmic vàlid, confiant en el creixement com a motor del progrés.

És en aquest marc que cal entendre *Dallas?... Caracas?* (1997), una peça que qüestiona totes les modernitats possibles mitjançant el contrast entre dues ciutats d'històries paral·leles que han esdevingut símbols gairebé antagònics. Totes dues, símbols d'urbs que han cregut en les promeses de la Modernitat i que van proposar als seus habitants un horitzó de progrés gràcies a l'extracció del petroli. I totes dues, també, escenaris de decepció davant el fracàs de les expectatives. Plensa presenta aquestes ciutats a través de dos centenars d'imatges de cuines domèstiques on no veiem ningú, només mobles, estris i alguns productes dels rebosts. Ens sembla que podem distingir quines imatges corresponen a cada ciutat. Comparteixen el que és bàsic: el lloc on es preparen els aliments, aquells aliments que després es convertiran en nosaltres mateixos, en el nostre organisme.

El cos com a representació del que és humà és una constant en el treball de Plensa. Per començar, amb les seves mesures. No és un tema nou en l'art. L'art grec va establir el seu cànon. Leonardo da Vinci va dibuixar *l'Home de Vitruvi*, en el qual

establia les relacions entre cada part de l'anatomia, que es podien projectar metafòricament al món sencer. Le Corbusier va proposar el *Modulor*. Plensa proposa Plensa. Opta per la senzillesa i per l'honestedat. L'alçada de *Mémoires Jumelles* (1992) és la de l'artista amb el braç estirat; el perfil del cos de *Continents I and II* (2000) és el seu; les dues peces exteriors mostren l'artista arrupit, abraçant uns arbres de dimensions idònies per al seu cos. Però la presència de l'individu, del seu cos i de la seva ànima, va molt més enllà. Si haguéssim de definir Plensa d'una sola manera, podria ser aquesta: l'escultor del que és humà.

També hi és en l'acumulació orgànica de *Tervuren* (1989), que recorda la frase d'Artaud: «Allà on fa olor de merda, fa olor d'ésser.» La immensa forma esfèrica no deixa cap dubte sobre el seu referent. Un producte humà imprescindible, inútil, pudent i menyspreable, però fonamental per a la nostra vida i per generar més vida. És semblant a l'art: una cosa que no se sap exactament quin ús té –no en té cap i els té tots–, aparentment improductiva, però imprescindible per crear altres obres d'art. Aquí adopta la forma d'una esfera feixuga, contundent, texturada.

La referència a l'humà també es manifesta d'una manera radical a *Glückauf?* (2004), amb el text literal de la Declaració Universal de Drets Humans aprovada per les Nacions Unides el 1948. Inspirada en la Revolució francesa (un cop més ens travessa la Modernitat), al·ludeix a una gran «família humana». Encara avui, el text és una aspiració promissòria i llunyana. L'obra es desplega ocupant l'espai central de la sala més àmplia de l'exposició. És un retrat que l'espectador pot travessar. Ens mostra la humanitat en la seva aspiració més fonamental: la defensa de la seva dignitat i el respecte a tot el seu potencial. L'Europa d'avui, la que està immersa en les seves contradiccions, entre l'auge del feixisme i la resistència d'una bona part de la població (la mateixa que s'indigna quan es deixa morir els qui proven de creuar el Mediterrani), està obligada a reclamar el compliment dels drets humans arreu del planeta. Aquí ocupen un espai, ens criden amb el seu so, forcen l'espectador a llegir-los, a entendre'ls i a prendre'n consciència.

Vivim temps confusos i intensos. Patim la deshumanització de l'esfera pública. Creix la pressió perquè l'art i la cultura busquin un lloc còmode i sense compromís, el d'un consens tou i fàcil. Aquest lloc és aparentment temptador, però està atapeït. S'hi pot trobar des de la mera celebració de la forma fins al pur entreteniment: destinacions complaents, però del tot insatisfactòries. D'altra banda, clama una necessitat: la de buscar noves conquestes, noves places per guanyar. No són nostres i hem de guanyar-les pam a pam. Això implica dotar-nos d'espais on

puguem exercir la vida en comú i aprofundir en les fórmules per assolir una emancipació efectiva. Es tracta d'un àmbit on emergeixen, en una disposició imprecisa, somnis, anhels, potencials i noves metes.

El gran relat de la Modernitat va començar deixant poc marge per a les preguntes, sobretot per a les que no tenen una resposta immediata. Inicialment oferia evidències sòlides, però després es va veure que tenia fissures. D'aquestes esquerdes n'han tornat a sorgir qüestions que corroboren la impossibilitat d'una certesa total. En l'obra de Jaume Plensa, la interrogació radical, el dubte, penetra i es manifesta fins i tot en les contundents peces de fosa, en el mateix metall incommovible que tan sovint ha servit per immortalitzar personalitats i gestes històriques. Potser per això, ens assenyala que és possible que només quedi un últim reducte de relativa certesa: *Firenze II*, l'obra que encetava el recorregut, porta inscrita a la superfície la paraula *rêve*, «somni», aquest lloc que s'esmuny de la consciència, on el desig i les pors es tornen imatge. El somni, com l'art, ens acostava la resposta a una pregunta que no s'ha formulat mai expressament. No hi ha somni sense desig, però sense somni només hi ha signes d'interrogació que es drecen en el buit. Ens trobem, de nou, davant per davant de la pregunta.

JAUME PLENSA

extracte del text de catàleg de **Clare Lilley**

Jaume Plensa, Prière (1989)

Jaume Plensa: ressonància material

Amb mitjans que van des del ferro, l'alumini, l'acer i el bronze fins al vidre, la resina, la llum, el so i les lletres, Plensa forja una obra on la interacció acurada de material, llum i ombra contribueix a dilucidar el potencial infinit de la ment i l'ànima.

El reconeixement tàctil i per mitjà d'altres sentits, fins i tot abans que ens envaeixin el llenguatge i la consciència, constitueix la base de la nostra resposta inicial davant del món i també de l'escultura. Per a Plensa, l'acte de seure dins el piano de paret del seu pare –que tenia obertures inferiors– ran de la taula harmònica, mentre el seu pare tocava, no és tant un record d'infantesa com una acumulació sensorial de l'espai, el so, l'olor i les vibracions que li travessaven el cos

...

De vegades, l'enormitat amb què un artista aporta al món noves paraules, músiques, imatges i objectes –que són explícitament obra seva– ens aclapara. La majoria coneixen les fites que els han precedit i comprenen el repte que tenen al davant; com pot trobar la seva pròpia veu un artista, mantenir-se fidel a un camí, desafiar-se ell mateix i continuar creixent i desenvolupant-se? En aquesta exposició, som testimonis de l'evolució de la veu singular de Plensa al llarg de trenta anys, de la seva extraordinària poesia física i d'una anàlisi penetrant de la condició de l'escultura.

JAUME PLENSA

extracte del text de catàleg d'Hèctor Parra

Jaume Plensa, *The Heart of Trees* (2007)

De l'energia creadora a la conformació d'un espai temps escultòric. La tensió musical en l'obra de Jaume Plensa

Aquest món que se'ns obre entre la raó i el somni, entre allò que és viu i el que és inert, entre l'energia i la matèria, ens convida amb humilitat i naturalitat a submergir-nos en un silenci de qualitats musicals, que serà l'objecte de la nostra anàlisi. Convé tancar els ulls per permetre el naixement d'un espai intern de reflexió, de vibració amb un mateix, d'escolta del murmuri orgànic que ens manté vius i que, al seu torn, ens incita a continuar una recerca existencial més enllà del que les nostres pors i els nostres instints ens permeten albirar en un primer moment. Perquè una ment creativa és una ment que escolta i acull, amb dolor i patiment però també amb plaer, els conflictes i les contradiccions internes pròpies de la condició tràgica, inherent a la nostra espècie. Aquesta escolta ens ofereix una oportunitat per arribar a realitzacions artístiques o científiques, percebudes com a nous camins que ens acosten a la bellesa i a la complexitat inabastable de la natura.

...

Considerem l'obra escultòrica o la partitura musical com estructures globals que l'esperit humà només pot apropiarse sota la forma d'un flux temporal. Per a Jaume Plensa, més que un problema de matèria i d'espai, l'escultura es conforma, doncs, com un problema de temps i d'energia, i se situa així en el punt d'unió entre el repòs i el

moviment, entre l'absència de temps i el flux temporal permanent.¹ En paraules del bioquímic Jacques Monod, la nostra pròpia evolució com a espècie dins de la biosfera és un procés irreversible que defineix una direcció en el temps.² Però l'ésser humà, gràcies al desenvolupament de la seva consciència, té la capacitat única de projectar-se cap al passat o cap al futur.³ En aquest sentit, la mateixa naturalesa monumental i complexa del treball de Jaume Plensa posa en relleu la tensa fricció viscuda per l'artista entre el flux mental de la creació, sovint extremadament ràpid i multiconnex, i la seva realització física: «L'escultura té un tempo que sempre és més lent que el del cap», afirma l'artista.⁴

¹ Entrevista de Catherine Millet a Jaume Plensa: «Jaume Plensa. Les Visages de la mémoire», *Jaume Plensa*, op. cit.

² Jacques Monod: *Le Hasard et la nécessité*. París: Éditions Points, 2014.

³ Michael S. Gazzaniga, op. cit.

⁴ Jaume Plensa: *El cor secret*, op. cit., p. 187.

Jaume Plensa, Glückauf? (2004)

El silenci de l'escriba

La lletra i la paraula en l'obra de Jaume Plensa

Tal com anticipo l'exposició de Jaume Plensa al MACBA, en el moment en què començo a escriure aquest text per al catàleg que l'acompanya, se m'imposa a l'esperit l'extrema varietat de formes i de materials desplegada per a aquesta obra. Quin contrast!, entre les escultures feixugues i massisses de ferro colat de finals dels anys vuitanta, les instal·lacions sonores i les cares de fil d'acer que a vegades semblen reabsorbir-se en l'atmosfera. De les unes a les altres es percep una tensió que l'artista no vol rebaixar de cap manera.⁵ Aquest creador que, entre les seves obres, té un interrogant gegant (Firenze II, 1992) certament s'estima més plantejar qüestions al seu espectador i mantenir-lo en un estat de suspens i d'espera que no pas donar-li unes respostes ja elaborades.⁶ Millor! Avui dia hi ha massa artistes que pretenen explicar-nos què hem de pensar. Tot i el seu ús constant de lletres i paraules –

⁵. En una entrevista amb Alicia Chillida, Plensa parla del seu «desig de treballar amb conceptes oposats», *Chaos-Saliva*. Madrid: Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, 2000 [cat. exp.]. Les entrevistes concedides per Jaume Plensa es poden llegir en el recull *El cor secret. Entrevistes*. Barcelona, Edicions 62, 2016.

⁶. Achim Sommer va titular precisament «Sculpture as a Form of Questioning» el seu text per al catàleg de l'exposició *Jaume Plensa. The Inner Sight*. Brühl: Max Ernst Museum Brühl des LVR, 2017 [cat. exp.].

elements que, precisament, connecten entre si les seves obres tan diverses–, Plensa és el menys xerraire de tots. Aquesta és la paradoxa que vull explorar aquí.

...

L'escultor va entrar en les imatges que la seva curiositat de nen li havia posat davant dels ulls. Afegeixo que comparteix amb el representant del temps dels faraons el mateix caràcter altament ambivalent. Així com l'escriba que es disposa a escriure i, per tant, a transmetre un missatge, no és pas menys profundament enigmàtic, l'artista de l'era globalitzada, que esculpeix amb les lletres de tots els alfabetes del món, és un home reservat, afable però poc disert, d'aquelles persones que, sense esquitllar-se, semblen conservar igualment el seu jardí secret.

...

Una de les grans qualitats de Plensa és que, tot i tenir una pràctica d'allò més moderna pel que fa a la tria dels materials i de les tècniques, també sap revifar tradicions molt antigues..

JAUME PLENSA

ACTIVITATS EXPOSICIÓ

Sessió de treball entorn de l'exposició Jaume Plensa

ACTIVITATS PROFESSORAT

SESSIÓ DE TREBALL ENTORN DE L'EXPOSICIÓ

JAUME PLENSA

DIRIGIDA A MESTRES DE PRIMÀRIA

En aquesta sessió explorarem el treball escultòric de Jaume Plensa no sols com una sèrie d'objectes que ocupen un espai, sinó com a espais on es desenvolupen relacions que ens inclouen a tots. Plensa és un artista de materials, sensacions i idees. Treballarem amb els seus diversos referents (la literatura, la poesia, la música i el pensament) i també amb la força i la tensió que generen els binomis (llum/foscor, silenci/so, lleuger/compacte) que travessen moltes de les seves peces.

Per a Jaume Plensa l'escultura és una forma d'interrogació radical, i aquest serà el nostre punt de partida: no buscar afirmacions, sinó examinar la potencialitat de l'escultura com a eina d'interrogació a l'aula. A partir d'aquestes interrogacions i dels elements que conformen el treball de Plensa, veurem com podem activar aquestes qüestions a l'aula a través del treball amb el llenguatge, el cos, el so, l'absència, el desig, la impossibilitat o el temps.

Adreçat a mestres de primària per preparar la visita autònoma amb els seus alumnes.

Programa

DIMECRES 12 DE DESEMBRE DE 2018, a les 18 h

Lloc: Sales d'exposició Jaume Plensa

Preu: Gratuït. Amb inscripció prèvia **Places disponibles:** 30

Contacte Educació educacio@macba.cat Tel. 93 412 14 13

PARLEM DE... JAUME PLENSA

VISITA COMENTADA

El programa *Parlem de* vol generar espais de debat, a partir de les exposicions del museu, entre diferents agents i artistes de la ciutat i el públic que ens visita. És un espai de trobada que entén les exposicions com a poderosos dispositius activadors de la imaginació i generadors de discursos que sovint excedeixen les lectures previstes per la institució o preconcebudes per l'equip curatorial.

L'exposició individual de [Jaume Plensa](#) al MACBA planteja un ampli recorregut pel treball d'un dels escultors catalans amb més projecció internacional. Guardonat amb el Premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat (1997), el Premio Velázquez de Artes Plásticas del Ministeri d'Educació i Cultura (2013) i el Premi Ciutat de Barcelona (2015), entre d'altres, és reconegut mundialment per la seva obra pública a ciutats com Chicago, Londres, Mont-real, Niça, Tòquio, Toronto o Vancouver.

Programa

► **1 DE DESEMBRE:** *Parlem de Jaume Plensa* amb **Ferran Barenblit**, comissari de l'exposició

Entrada: Gratuïta amb inscripció prèvia.

QUIN LLOC ÉS L'ESCULTURA? VISITA-TALLER JAUME PLENSA

A càrrec dels artistes **Cris Celada, Marc Larré, Itxaso Corral i Marc Vives**

Per a Jaume Plensa l'escultura no és un tema de materials, sinó d'emoció. No és una qüestió de volum o d'espai, sinó de temps. Per a Plensa els materials són els vehicles a través dels quals pot formalitzar les seves idees, les quals abans que res són preguntes. I l'escultura és la millor manera de plantejar-les. Les seves obres s'adrecen a la condició mateixa de l'ésser: a l'essència física i espiritual, la consciència d'un mateix i del propi passat, els codis morals i dogmes i la relació amb la natura. El que no podem explicar és, precisament, allò que ens explica com a persones.

Amb motiu de l'exposició que el museu dedica a Plensa, **us proposem una visita en la qual es difuminaran els límits tradicionals entre la visita i el taller, i en què l'objectiu serà establir una sèrie d'aproximacions a les obres que ens incloguin a tots en una experiència corporal, temporal i d'intercanvi amb elements tan dispars com l'error, la literatura, el joc de contraris, el cos, la memòria, el so o la ambigüitat, els quals confluïran com a parts d'un poema en les escultures de l'exposició.**

Una experiència pròxima a la idea de cos que es construeix a partir de diverses situacions obertes que s'uneixen per acollir els interrogants de l'artista i sumar-hi també el dels estudiants.

Programa

DEL 3 DE DESEMBRE DEL 2018 A L'11 D'ABRIL DEL 2019

Horari: dilluns, dimecres i dijous a les 10 h

Durada de l'activitat: 2 hores i 30 minuts

Preu per grup / classe: 80 €

Lloc: sales del museu

Aquesta visita-taller s'ofereix a centres i entitats de l'àmbit de la salut mental.

Secundaria, batxillerat i cicles formatius

Contacte educacio@macba.cat Tel. 93 412 14 13

VISITES EXCLUSIVES PER ALS AMICS DEL MACBA

L'exposició individual de Jaume Plensa al MACBA planteja un ampli recorregut pel treball d'un dels escultors catalans amb més projecció internacional. Guardonat amb el Premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat (1997), el Premio Velázquez de Artes Plásticas del Ministeri d'Educació i Cultura (2013) i el Premi Ciutat de Barcelona (2015), entre d'altres, és reconegut mundialment per la seva obra pública a ciutats com Chicago, Londres, Mont-real, Niça, Tòquio, Toronto o Vancouver.

Vint-i-dos anys després de la seva darrera exposició en un museu de Barcelona (Fundació Joan Miró, 1996), l'obra de Plensa es tornarà a veure en un museu de la ciutat. En paral·lel, el Museo Reina Sofía de Madrid presentarà un nou projecte de l'artista al Palacio de Cristal durant les mateixes dates.

Visita a càrrec de **Ferran Barenblit** comissari i director del Macba.

Programa

DIMECRES 12 DE DECEMBRE, a les 18 h

Lloc: Macba **Preu:** gratuït

Exclusiu per a carnet Amic. Entrada gratuïta. Places limitades. Amb inscripció prèvia.

FOTOS aquí www.macba.cat/press/jplensa8766

Llistat d'obra en exposició complet

■ **MÉS INFORMACIÓ** A macba.cat i @MACBA_Barcelona

Segueix-nos a: **#JaumePlensa**

■ **MACBA:** Plaça dels Àngels, 1, 08001 Barcelona, macba.cat

■ **HORARIS:** dilluns, dimecres, dijous i divendres d'11 a 19.30 h dissabtes de 10 a 20 h; diumenges i festius de 10 a 15 h; dimarts no festius, tancat.

■ **ENTRADA VÀLIDA DURANT UN MES**

Premsa MACBA 934 813 356 / 934 814 717 press@macba.cat